

der her imidlertid er Hovedsagen med Hensyn til Valgets Gyldighed, er jo, om denne Gjenpart har været nøjagtig, og om dette har Klageren ment, at der var nogen Forskjel mellem Original og Gjenpart, at der i alt Fald manglede en Mand paa Gjenparten, som var opført paa den originale Valgliste og formentlig vilde have stemt paa den faldne Kandidat. Ogsaa disse to Valglister ere sammenlignede af Dommeren og befundne at være ligelydende, saaledes at den formentlig manglende Mand ikke manglede. Endelig er der for det Fjerde anført, at det havde været tilstedet en Mand fra Afsens, som ikke stod paa Valglisten, alligevel at stemme. Ogsaa der er det blevet oplyst af Dommeren, at den vedkommende navngivne Valger hverken findes paa Valglisten eller er bleven tilstedet at stemme. Altsaa ogsaa dette Punkt er saaledes faldet bort. Jeg skal nu til disse Oplysninger, der her foreligge, blot gjøre en enkelt Bemærkning. Der er ikke i Afdelingen opstillet Tvivl om, at disse Attester, som saaledes foreligge fra Dommeren, jo maa antages at være rigtige, men paa den anden Side kan jeg ikke undlade at fremhæve, at det forekommer mig, at det vilde have været mere stemmende med god Forretningsgang, om den vedkommende Dommer samtidig med, at han sendte os en Attest hertil om Valglisterens Indhold, havde sendt os selve de originale Dokumenter som Bilag til Attesten. Dette vilde kunne være gjort uden nogen som helst Uleilighed for ham blot ved ganske simpelt at lægge dem i den samme Konvolut, i hvilken han har sendt os Attesten. Det er afgjort, at vi lige saa godt kunne se dem igennem som Dommeren i Afsens, og jeg tror, at det vilde have været stemmende med god Orden, naar Forholdet er det, at den Dommer, der har givet Attesten, er den samme, som er Hovedgjenstand for Klagen. Disse Punkter have imidlertid ikke i Afdelingen vakt nogen Tvivl om Valget. Den Indstilling, som Afdelingens Hvertal gjør, er alene bygget paa den Anse, som jeg nu kommer til. Denne angaar et Faktum, som er simpelt og enkelt og fuldstændig konstateret. Dette Faktum er dette, at Valgbestyrelsens Formand har negtet den faldne Kandidat at deltage i Forhandlingen om en Interpellation, som ikke var rettet direkte til ham, men til Modkandidaten. Herom oplyser nu Valgbestyrelsens Formand, at det er en Regel, som han siger, at han har fulgt i de 20 Aar, hvori han har været Formand for Valgbestyrelsen og ledet Valget i Afsens, den Regel nemlig, at, naar han kommer til Interpellationerne, tilsteder han ikke andre Kandidater at deltage i Forhandlingen derom end den Kandidat, til hvem Interpellation udtryffeligt er rettet. Jeg behøver ikke derom at sige, at det selvfølgelig er en Regel eller et Princip, der er fuldstændig urigtigt, og uden nogen som helst Hemmel i Valgloven og ganske stridende mod Sagens Natur. Det, som

efter min Mening er Feilen ved dette Princip, er, at Formanden derved afstærer sig fra en virkelig Ledelse af Forhandlingerne, naar han kommer til Interpellationerne. Det er Formandens Sag at afgjøre ethvert Spørgsmaal, der kommer frem, efter Sagens Leilighed og efter et Skjøn over det enkelte Tilfælde's Natur og Beskaffenhed, men i Stedet derfor afgjør Formanden i Afsens det efter en gold og unyttig Regel, som ikke eksisterer noget Steds uden i hans egen Indbildning. Altsaa, det anser jeg ikke for tvivlsomt, at det Princip, som saaledes Formanden i Afsens har, er et fuldstændig urigtigt Princip. Jeg skal imidlertid sige tilføje, at den Omstændighed, at Formanden for en Valgbestyrelse svæver i en Wildfarelse og har et urigtigt Princip, i og for sig ikke er nogen Grund til at forkaste det Valg, han har ledet. Ved at undersøge det foreliggende Spørgsmaal maa man naturligvis holde sig til den enkelte specielle Afgjørelse, der er truffen, uden Hensyn til Formandens Princip, altsaa, som om dette Princip ikke eksisterede. Spørgsmaalet maa blive det, hvad vilde en ordentlig og fornuftig Formand, som havde rigtige Principer, i det givne Tilfælde have gjort. Det maa blive det Spørgsmaal, som maa undersøges. Jeg er nemlig meget langt fra for mit Vedkommende at ville opstille det modsatte Princip, at ville gjøre gjældende, at en Formand i intet Tilfælde skulde være beføjet til at negte Kandidaten Ordet for at deltage i en Interpellation, der var rettet til hans Modpart. Det kan være beføjet fra Formandens Side at gjøre det. Lad os f. Ex. tænke os, at Interpellationen angik personlige Forhold, at det var en Interpellation, der var rettet til en af Kandidaterne angaaende hans personlige Forhold, Spørgsmaal om hans Valgbarhed f. Ex. og lignende Ting, da vilde det i de fleste Tilfælde være meget naturligt, om Formanden negtede Modkandidaten at blande sig i Spørgsmaal, som ikke vedkom ham; men paa den anden Side vil det lige saa let kunne tænkes — og det vilde vel være det almindelige Tilfælde — at det vilde være naturligt og takfuldt af Formanden, om han gav begge Kandidater Ordet. Var Interpellationen af almindelig Beskaffenhed, af en Interesse, som vedrører begge Kandidater, lad os tænke, at Interpellationen f. Ex. angaar Forholdet mellem de to politiske Programmer, der repræsenteres af de to Kandidater, at Interpellationen angaar Sager, der have stedlig Interesse i Kredsen, saa vilde det ordentligvis være rigtigt, naar der ikke er ganske særlige Omstændigheder til Stede, at Formanden gav begge Kandidater Ordet, naar de forlangte det. Jeg skal tilføje, at Forholdet kunde foreligge paa anden Maade. Hvad er nemlig en Interpellation? Vi kunne vist let blive enige om, at en Interpellation i de fleste Tilfælde ikke er et Udtryk for uinteresseret Videbegjærighed, men Interpellationen kan være et Led i Valgtampen; den er praktisk tagen ofte et An-